

Tien stellingen voor het ronde tafelgespek over de kosten en baten van de klimaatwet, 31 oktober 2018 van 10:00 – 11:00 am:

1. De onzekerheid in de aannames wat betreft kosten is groot. Zowel wat betreft de kosten van fossiele brandstoffen als de hoogte van de investeringen in nieuwe emissie-arme installaties.
2. Scenario's voor 49% of 55% (2030) of -95% broeikasgas emissiereductie (2050) zijn gegeven de onzekerheden ongeveer even duur als scenario's met de huidige energiemix. Het gaat dan om de kosten van het Nederlandse energiesysteem.
3. De energiesysteemkosten verschuiven in de scenario's sterk van variabele kosten op fossiele brandstoffen naar afschrijvingen op investeringen van nieuwe installaties.
4. Zowel PBL als Kalavasta (m.b.v. het Energietransitiemodel) komen op vergelijkbare extra energiesysteemkosten van het Klimaat- en Energieakkoord voor het -49% scenario voor 2030 t.o.v. van het basispad / referentiescenario.
5. De extra energiesysteemkosten zijn ongeveer 3 – 4 miljard euro per jaar of ongeveer 200 euro per persoon per jaar in 2030.
6. De extra baten en vermeden kosten voor de samenleving als geheel t.o.v. het doorgaan met de huidige fossiele energiemix zijn significant. Dit zijn o.a.:
 - a. Een bijdrage aan de beperking van klimaatverandering en hopelijk minder geld nodig voor klimaatadaptatie
 - b. Schonere lucht en een reductie van zorgkosten
 - c. Een innovatievere samenleving en een competitiever bedrijfslevenHet meetellen van deze vermeden kosten (a en b) en extra baten (c) maakt de kosten van emissiereductie scenario's lager en vice versa die van scenario's op basis van de huidige energiemix hoger.
7. Instrumentering is mede bepalend voor de kosten, baten, richting en tempo van de transitiepaden die gevolgd worden door de samenleving om de doelen te halen
8. De huidige instrumentering is ongeschikt voor het bereiken van de doelen van de klimaatwet en veroorzaakt nu al indirect extra kosten. Het verdient aanbeveling om de instrumentering (met name normeringen en heffingen) snel CO₂ gericht te maken.
9. Het is waarschijnlijk dat we in 2020 tot 15% emissiereductie i.p.v. 25% komen op basis van de huidige maatregelen in het Energieakkoord en als gevolg van de groeiende economische activiteit. Derhalve is de opgave tussen 2020 en 2030 om tot -49% te komen groter. De absolute emissiereductie opgave groeit voor de periode 2020-2030 van 24% naar 34% t.o.v. 1990, de relatieve opgave is 42% (=34%/24%) groter voor deze periode. Dit zal dus ook hogere kosten geven in deze periode.
10. Als onderdeel van de klimaatwet zou kunnen worden overwogen om een "nood realisatie proces" op te nemen in de wet. Indien één jaar voorafgaand aan het jaar waarvoor een emissiereductie doelstelling is vastgelegd duidelijk blijkt dat de reductie van broeikasgassen via het reguliere proces van het Energieakkoord en hierna het Energie- en Klimataakkoord niet voldoende is. Dit proces kan bestaan uit activiteit beperkende maatregelen en/of het opkopen van buitenlandse ETS rechten. Ook het "nood realisatie proces" zal jaarlijkse kosten geven zolang we in het reguliere proces van het Energieakkoord en het Klimaat- en Energieakkoord onze doelen niet halen.

Namens Kalavasta: Dr. Ir. John Kerkhoven en Rob Terwel MSc.